

svår att få att brinna. — Brukas ofta impersonellt, t. ex.: *Det b-ner i kachelugnen. Det b-ner redan ljus hos honom. Det har brunnit för honom*, han har lidit förlust genom eldsvåda. — *B. af, ihóp*, se *Afbrinna, Hopbrinna*. *B. i inne*, omkomma i lågorna af ett brinnande hus. *B. ned, úpp, út*, se *Nedbrinna, &c.* — *Syn.* Flamma, Låga, Blossa. — 2) *Lysa. Ljusset b-ner dåligt.* — 3) (fig.) Vara betagen af någon häftig sinnesrörelse eller känsla. *B. af kärlek, af vrede, af längtan, begär, åtrå, af otålighet, ifver, nit, o. s. v.* — 4) (om vissa ämnen, såsom t. ex. hö) Blifva starkt upphettad, råka i ett jäsningsstillstånd, under öfvergången till förruttelse. För denna bem. brukas ordet mest i part. pass., såsom adjektiv, t. ex. *Brunnen göd-sel.* Se f. ö. *Brunnen*.

BRINNANDE, n. 4. Verknigen, då något brinner. — *Syn.* Brand. — *Adj.* 1. (fig.) I högsta grad kraftig, våldsamt, häftig. *B. ögon*, högst eldiga, strålände. *B. het*, ytterst het. *B. feber*, ytterst stark feber. *B. törst, smärta, hunger. B. nit, begär. B. af nit*, ytterst nitisk. *B. bön*, andakt, af innersta själ och hjerta. *Under b. krig*, under det kriget som värst rasar. *Skrrika, springa, slåss för b. lifvet*, ursinnigt, förtvifladt.

BRIS, m. 3. (sjöt.) Lagom kultje att föra bram- eller toppsegel.

BRISLING, m. 2. En art af Sillslägtet. Clupea Alosa.

BRIST, f. 5. 1) Frånvaro, saknad af någonting nödvändigt, behöfligt. *B. på lifsmedel, på penningar. Lida b. på något. Han lider b. på det nödvändiga, på allt. B. på uppmärksamhet, på god vilja.* — *I b. af, på*, adverbialt uttryck, som betyder: Om det felar, t. ex.: *I b. af, på något bättre, kan man nyttja träskor. Penningar, eller i b. deraf . . .* Ingår för denna bem. i en mängd sammansättningar, såsom: Sädesbrist, Penningbrist, Pappersbrist, Vattenbrist, m. fl. — *Syn.* Saknad. — 2) Frånvaro af något anförtroddt, som borde finnas och hvarför man kan ställas till ansvar. *B. i kassa, räkning, inventarium. B. vid emottagning eller leverering. Det har i hans kassa uppat sig en b. på 100 R:dr. Fylla, ersätta, gödtgöra b-en. Det fins tillgång att fylla b-en.* — Bildar sammansättningen Kassabrist. — *Syn.* Balans, Deficit. — 3) Saknad af det nödvändiga för lifvets uppehälle. *Lida b. Lefva i nöd och b. När b-en inställer sig, då faller något kvar modet.* — *Syn.* Se *Nöd*. — 4) Ofullkomlighet (i moralisk mening). *Hafva många b-er. Våra fel och b-er.* — *Syn.* Se *Fel*.

BRISTA, v. n. 5. Ind. pres. sing. *Brister*; pl. *Brista*. Impf. sing. *Brast*; pl. *Brusto*. Konj. impf. *Bruste*. Imper. sing. *Brist*; pl. *Bristen*. Sup. *Brustit*. Part. akt. *Bristande*; part. pass. *Brusten*. 1) Säges om fasta kroppar, då sammanhanget emellan deras delar på något ställe hastigt upphäves, antingen helt och hållet eller blott till någon del. *Grenen brast under tyngden af sin frukt. Repet brast. Akta dig, isen b-er under dina fötter. B. ell. b. upp i sömnen*, gå upp i sömnen. *Skeppet brast midt i tu.* (Fig.) *Vara nära att b. af skratt*, skratta öfverdrifvet. *Mitt hjerta vill b. vid den tanken*, det är en hjertsliande, ytterst smärtsam tanke. — *B. af*, se *Afbrista*. *B. lös ell. löst*, se *Lossna*. *B. sönder*, gå sönder. *B. út*, med häftighet tränga ut igenom något; se äfv. *Utbrista*. *B. ut öfver*,

med häftighet fara ut öfver, öfversvämma, t. ex.: *Det instängda vattnet brast ut öfver fälten.* — *Syn.* Brista sönder, Gå sönder, Gå af, Gå itu, Springa af, Springa sönder, Springa, Braka af, Bräckas, Braka sönder. — 2) a) Fattas, vara brist. Brukas i denna bem. oftast impersonellt, t. ex.: *Det b-ter mig penningar. Godheten ersätter hvad som b-ter i antalet. Det b-ter honom nödig slit, uppmärksamhet, god vilja.* — *Syn.* Fattas, Felas, Saknas, Tryta. — b) Låta komma sig till last fel, försummelse, underlåtenhet. Åtföljes alltid af prep. i med objekt. *B. i ordhållighet, i trohet, bryta sitt löfte*, visa sig otrogen, *B. i sina skyldigheter, b. i uppfyllelsen af sina förbindelser*, ej uppfylla dem. *B. i aktning, i uppmärksamhet emot någon*, icke visa skyldig a., u. *B. i inställelse inför domstol*, uteblifva derifrån. *B. åt sitt löfte*, ej hålla det.

BRISTANDE, n. 4. 1) Händelsen, då något brister (se *Brista*, 1). — 2) a) Omständigheten, att något brister, fattas. — *Syn.* Brist. — b) Underlåtenhet. *Detta var en följd af hans b. i åtagna skyldigheter.* — *Adj.* 1. Som brister, fattas, felas, uteblifver, uraktlätes. *B. betalning, verkställighet, tillsyn. B. ordhållighet. För b. leverering. Det b. beloppet.* — Substantivt säges äfven: *Det b.*, t. ex.: *Han måste ersätta det b.* Liktydigt med *Brist*. — *Syn.* Felande, Ej verkställd, Försummad, Uraktlåten, Uteblifven.

BRISTFULL, a. 2. Full med brister (bem. 4). Brukas endast i retorisk och kyrkostil.

BRISTFÄLLIG, a. 2. Som har brister, ofullkomligheter. Säges icke gerna om människor. *Ett b-t arbete. B-a varor, möbler. Ett b-t hus*, i dåligt stånd.

BRISTFÄLLIGHET, f. 5. 1) Egenskapen att vara bristfällig. *B-en af ett arbete, ett arbetes b.* — *Syn.* Felaktighet. — 2) Se *Brist*, 4. — *Syn.* Se *Fel*.

BRITS, britts, m. 3. Simpelt sängställe, såsom i kaserner, vaktus, o. s. v.; fältsäng.

BRO, f. 2. 1) Byggnadsverk, af sten, trä eller jern, som utgör fortsättning af väg öfver vatten. *Bygga en b. Slå en b. öfver en ström. I fält slås b-ar dels af timmer, dels förmedelst pontoner, båtar eller tomma tunnor, dels af sashiner; jordsäckar, m. m. Rيفا en b.* Brukas äfv. stundom om väg, lagd öfver kärr, myror och sumpig mark, såsom i sammansättningarna: Kafvelbro, Qvistbro. Se f. ö. *Träbro, Stenbro*, m. fl. — *Syn.* Brygga. — 2) Strandbrygga, Skeppsbro. *Gå upp af fartyget på b-n. Vid prinsessans ankomst var b-n aldeles full med folk.* — *Syn.* Brygga. — 3) a) Sammanslagna bräder, lagda öfver en rännsten utanför portar, o. s. v. — b) Beläggning med sammanfogade plankor utanför porten till en förstuga. Bildar sammansättningen *Förstugubro*. — c) Beläggning med hopslagna bräder på mark, gata, för en procession att gå på, vid stora högtidigheter. *En b. var lagd, utlagd ifrån stallet till Storkyrkan.* — d) (jäg.) Underläggning för lappbuntar och nät i skallgatan.

BROÄ, v. n. 1. Slå eller lägga bro. — *V. a. B. ett kärr*, lägga b. (qvistbro, kafvelbro) öfver det. **BROÄFGIFT**, f. 5. Se *Bropenningar*.

BROATTIRALJ, bröattirallj, m. 3. Se *Bro-materal*.

BROBOCK, m. 2. Bock, hvarpå en mindre bro hvilat.

BROBYGGARE, m. 3. Person, hvars befattning är att besörja bryggors slände i fält.